

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 74/09-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. J., D., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi a inými štátnymi orgánmi zaručeného v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresnej prokuratúry Veľký Krtíš v konaní vedenom pod sp. zn. Pn 2040/2001, postupom Okresného súdu Veľký Krtíš v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cb 101/2000 a jeho rozsudkom zo 4. júla 2002, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 12/2003 a jeho rozsudkom z 5. marca 2003 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo 2/2003 a jeho uznesením zo 16. februára 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. J. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. januára 2009 doručená sťažnosť J. J., D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi a inými štátnymi orgánmi zaručeného v čl. 47 ods. 2 ústavy postupom Okresnej prokuratúry Veľký Krtíš (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Pn 2040/2001, postupom Okresného súd Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cb 101/2000 a jeho rozsudkom zo 4. júla 2002, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 12/2003 a jeho rozsudkom z 5. marca 2003 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo 2/2003 a jeho uznesením zo 16. februára 2004.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: „Okresný súd... porušil moje ústavné práva... Kde svojim rozhodnutím 2 Cb 101/00-136 zo dňa 04. júla 2002 neadekvátne rozhodoval bez právneho a relevantného dôvodu. ... Keďže... moje relevantné podklady nebral do úvahy a neadekvátne postupoval v danej veci... neskúmal podstatu veci daného prípadu, čím došlo... k plnej diskriminácii mojej osoby... samotný sudca... mojej osobe uprel všetky práva podľa Ústavy SR - práva obhajoby zákonným zástupcom z radov advokátov. ... sudca... využil tú situáciu, že nedôverujem právnikovi - atď. - a preto aj naďalej konal podľa seba tak, ako mu to plne vyhovovalo. Pritom on sám mohol mi prideliť advokáta - pretože mi bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, ale sudca využil moju nevedomosť. ... Nebolo rešpektované ani moje odvolanie zo dňa 27. 5. 2002.“

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že mu v „prejednávanej veci súdom bola odňatá možnosť pred ním konať, a bola odňatá možnosť riadnej prípustnej obhajoby právnym zástupcom z radov advokátov, čo sa rozumie v zmysle uvedeného ustanovenia taký závadný postup súdu a sudcu..., že mojej osobe plne a relevantne znemožnil realizáciu mojich tvrdení a mojej obhajoby!“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby sa mu „umožnilo uplatniť právo podľa právnych predpisov SR“, taktiež žiadal o „odškodnenie... v peňažnej forme“, a aby ústavný súd „zastavil činnosť sudcu“ okresného súdu.

V ďalšej časti sťažnosti pred ústavným súdom sťažovateľ namietal postup krajského súdu, ktorý mal podľa jeho názoru v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 12/03 „neadekvátne“ rozhodnúť a sudcovia sa „spolu podieľali na diskriminácii“ jeho osoby.

Krajský súd a jeho sudcovia „nebrali do úvahy“ podklady, ktoré sťažovateľ predložil. Sťažovateľ ďalej tvrdí: „Tiež mi nebolo umožnené KS-B. Bystrica, aby som bol zastupovaný advokátom, keď so sa toho ústne dožadoval“, a preto je podľa neho opodstatnené tvrdenie, že v prerokúvanej veci mu bola krajským súdom „odňatá možnosť pred ním konať a bola odňatá možnosť riadnej obhajoby obhajcom!!!“.

Z týchto dôvodov sťažovateľ žiadal, aby sa jeho osobe „umožnilo uplatniť právo podľa platných právnych predpisov SR“, zároveň požiadal o odškodnenie „v peňažnej forme“ a navrhol, aby ústavný súd „zastavil všetkým 3 sudkyňiam činnosť sudcu, pretože porušili ústavné práva“ sťažovateľa.

V tretej časti sťažnosti pred ústavným súdom sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv najvyšším súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo 2/03, v ktorom sa „sudkyňa rozhodovala bez právneho dôvodu a svoje rozhodnutie urobila tak, ako jej to samej vyhovovalo - využila situáciu, že som nebol zastúpený právnym zástupcom - to jej umožnilo ľahšie rozhodovanie, pretože jej nikto neodporoval. Preto sa NS-SR... spolupodieľa na diskriminácii“ osoby sťažovateľa. Podľa jeho názoru zákonná sudkyňa najvyššieho súdu „nevie posúdiť podstatu veci daného prípadu...“. Z dôvodu namietaného porušenia jeho základných práv žiadal sťažovateľ „plné odškodnenie... v peňažnej forme“, a aby ústavný súd „zastavil výkon funkcie“ sudkyňi najvyššieho súdu rozhodujúcej v jeho veci.

V poslednej časti sťažovateľ namietal porušenie základných práv postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Pn 2040/01, v ktorom podľa jeho slov nedošlo k poskytnutiu ochrany jeho právam a „vec nebola riadne vyšetrená“. Prokurátorka okresnej prokuratúry podľa názoru sťažovateľa ignorovala jeho podanie z 19. apríla 2001 a „plne zanedbala svoje povinnosti“. Tým došlo k diskriminácii sťažovateľa a k porušeniu jeho základných práv zaručených mu ústavou. Zároveň žiadal, aby ústavný súd „pozastavil činnosť“ prokurátorky okresnej prokuratúry činnej v jeho záležitosti.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súdu 29. januára 2009. Z obsahu príloh sťažnosti vyplýva, že konanie vedené okresnou prokuratúrou pod sp. zn. Pn 2040/01 bolo právoplatne skončené 25. júla 2001 vydaním uznesenia č. k. Pn 2040/01-18, ktorým bola sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu policajného orgánu Obvodného oddelenia Policajného zboru D. sp. zn. ORP-75/2001 z 27. júna 2001 zamietnutá. Podľa zistenia ústavného súdu konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 2 Cb 101/00 bolo skončené rozsudkom zo 4. júla 2002, ktorý v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Cob 12/03 z 5. marca 2003 nadobudol právoplatnosť 10. apríla 2003. Dovolacie konanie proti rozhodnutiu krajského súdu vedené najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Obdo 2/03 bolo skončené uznesením zo 16. februára 2004. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5. apríla 2004. Od právoplatnosti rozhodnutí, ktorými boli skončené konania napádané sťažnosťou sťažovateľa pre namietané porušenie označených práv nepochybne uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (t. j. dva mesiace).

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o jeho ďalších požiadavkách, ktoré je viazané na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2009